

doen), Justitsministeriet, Transport- og Energi- ministeriet, Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Dansk Polar Center, Energistyrelsen, Farvandsvæsenet, GEUS, Kort & Matrikelstyrelsen, Miljøstyrelsen og Søfartsstyrelsen samt Grønlands landsstyre og Færøernes landsstyre, som alle har deltaget i forberedelsen af forhandlingerne. Der fremkom under høringen ingen substantielle bemærkninger.

Lovændringer:

Forslaget indebærer ikke behov for lovændringer. Den aftalte grænselinje vil blive indarbejdet i en ændring af bekendtgørelse nr. 1020 af 20. oktober 2004 om den eksklusive økonomiske zone ved Grønland.

Forholdet til EU-retten:

Forslaget berøres ikke af EU-retten.

Samfundsøkonomiske konsekvenser:

Ingen.

Erhvervsøkonomiske konsekvenser:

Ingen.

Miljømæssige konsekvenser:

Ingen.

2. Bemærkninger til overenskomstens enkelte bestemmelser.

Præambelen:

Heri bekræftes, at aftalen alene berører områder inden for 200 sømil fra basislinjerne. Det forudses imidlertid, at der til sin tid vil blive behov for at afgrænse parternes kontinentalsokler uden for 200 sømil. Behovet beror på, hvilke områder henholdsvis Danmark/Grønland og Norge vil kunne opnå adgang til i forbindelse med den fastlæggelse af kontinentalsoklens ydergrænser, der vil ske efter forelæggelse for Kommissionen for Kontinentalsoklens Grænser (CLCS), der er nedsat i medfør af FN's Havretskonvention af 1982. Denne forelæggelse vil fra norsk side finde sted i indeværende år. Danmark/Grønland vil først senere (2008) have samlet de fornødne data fra området til en forelæggelse for CLCS. Der pågår imidlertid uformelle konsultationer med

Norge ud fra en gensidig forståelse af, at forventede overlappende krav uden for 200 sømil til sin tid skal gøres til genstand for forhandling.

Artikel 1:

Heri fastlægges grænsen inden for 200 sømil som en serie rette geodætiske linjer, der forbinde de i artiklen anførte punkter 1 – 12. Grænselinjen er til illustration gengivet på den kortskitse, som er bilagt overenskomsten.

Artikel 2:

I overensstemmelse med sædvanlig international praksis i afgrænsningsaftaler fastlægges regler for, hvorledes parterne skal forholde sig, hvis der findes grænseoverskridende mineralforekomster, dvs. sammenhængende forekomster af f.eks. olie eller gas, der ligger på begge sider af den aftalte grænselinje. Gør en af parterne gældende, at der er tale om en sådan forekomst, skal parterne indlede drøftelser om dens udstrækning og muligheden for udnyttelse. Den part, der har ønsket drøftelsen, skal fremkomme med beviser for forekomsten. Begge parter skal tilstræbe, at alle relevante informationer stilles til rådighed for drøftelserne. Hvis en af parterne begærer det, skal der træffes aftale om udnyttelsen af en forekomst, som kan udnyttes fra begge sider af grænsen, eller hvor udnyttelsen på den ene side af grænsen ville påvirke udnyttelsesmulighederne på den anden side. Det bestemmes tillige, at parterne skal gøre deres yderste for at løse enhver uenighed så hurtigt som muligt, og at der kan blive tale om at indhente udtalelser fra uafhængige eksperter til brug herfor.

Artikel 3:

Den aftalte grænselinje tjener alene til inden for 200 sømil at adskille parternes kontinentalsokkelområder og fiskerizoner, på den norske side den såkaldte "fiskevernzone" ved Svalbard. Overenskomsten er uden præjudice for andre folkeretlige spørgsmål, såsom en fremtidig grænsedragning uden for 200 sømil eller fortolkningen af Spitzbergen-traktaten af 1920, der regulerer forholdet mellem Norge og de øvrige traktatparter, herunder Danmark, med hensyn til forvaltning og udnyttelse af Svalbards ressourcer.